

Joan Barril i els petons trobats

14 reflexions del periodista i escriptor, que deia que «l'amor ve quan ve i se'n va quan se'n va»

El periodista i escriptor Joan Barril va néixer el 20 de gener del 1952 i va morir el 13 de desembre del 2014. En recordem 14 reflexions i tornem a l'11 de juliol del 2014 per escoltar-lo al *Cafè de la República*, de Catalunya Ràdio.

Foto: Adrià Costa

1. Fer les coses a casa i amb les nostres pròpies mans significa una bandera contra la mala industrialització i la amoralitat del fer servir i llençar.
2. El petó no es roba. El petó se sembra i creix. El petó llargament somiat ens fa sentir el gust de les platges després de la soledat. El petó té gust i l'identificaríem entre molts altres petons. De petons se'n fan molts, però hi ha petons extraordinaris que no es busquen, sinó que es troben.
3. L'amor etern no té sentit, perquè l'amor ve quan ve i se'n va quan se'n va. Ens cau al damunt com una pluja tropical i se'ns esmuny d'entre els dits quan volen retenir-lo. L'eternitat està renyida amb la mateixa idea de l'amor... l'amor ha de brollar en el desert sentimental de la vida quotidiana.
4. La vida és com el tren. Quan anem en tren, si el tren va molt ràpid, el paisatge el veiem com si fos una mena de paleta confusa. Si va més a poc a poc, ens fixarem en el rostre de la gent que ens està mirant. I ens adonarem que sempre, a totes les vies, hi ha algú que saluda.

- 5.** Una cançó d'amor no ho és mai quan s'estima, sinó quan es recorda... Sense cançons d'amor no tindríem paraules d'amor i no sabríem desembarassar-nos de sentiments que a vegades necessiten paraules que serveixin de pont entre el desig i la carícia...
- 6.** L'amor, en realitat, potser no és estimar sinó estimar-nos... ens sentim més satisfets dels rituals de l'amor que no pas de l'amor en ell mateix... I allà ens quedem. Tancats amb una joguina que sempre acaba jugant amb nosaltres.
- 7.** Necessitem l'amor per donar-lo o per rebre'l? Estimem l'altre o ens estimem a nosaltres quan ho diem?
- 8.** [sobre el seu pare] Noranta anys és quasi un segle. Per aquestes mans que em busquen la cara cada setmana i que s'amorren a la tassa de cafè, hi han passat els moments més difícils d'aquest segle. Una llibertat desconeguda i una república, uns trets i uns bombardejos, i la sensació que hi ha germans aterrits al front de Terol o que cauen en la retirada cap a Barcelona.
- 9.** Quan ens donem la mà, assegurem-nos que sempre serà nostra. I que tant servirà per a la invenció d'objectes com per a l'exploració de les carícies.
- 10.** Perquè la llàgrima eclosioni es necessita un temps propici, un aire de malenconia, de dubte, de grans decisions o de grans decepcions.
- 11.** Pots canviar de llengua, de país, nacionalitat, de dona, de sexe, però mai no pots dir aquest fill ja no és el meu fill. Sempre ho serà.
- 12.** I aleshores se'ns mor Adolfo Suárez i enmig de tants discursos i admiració no s'ha previst que Suárez substitueixi un Generalísimo. Com a molt se li ha posat el nom de l'aeroport de Madrid. [...] Perquè Suárez pugui pujar al cel no li fa falta tenir un aeroport. I perquè els homes comuns recordem els llocs, val més cenyir-nos a la geografia que no pas a la història.
- 13.** Saber de futbol equival a convertir en ciència exacta una activitat en què l'atzar, l'habilitat i la força valen el mateix.
- 14.** [sobre els tràmits per demanar un certificat d'empadronament] Això és el govern d'una ciutat: gent que ens compta i que ens atén. Els alcaldes passen, però aquest somriure de la funcionària de Sarrià-Sant Gervasi ens reconcilia amb la política pràctica del dia a dia. Poques vegades un se sent tan pròxim a la democràcia en només dos minuts de paperassa.